

σαυρού. Ἐθεώρησα λοιπὸν πιθανὸν ὅτι τυχαῖον τι γεγονός, ὡς λ.χ. ἡ ἀπώλεια τῆς σημειώσεως τῆς ὀριζούσης ἀκριβῶς τὸν τόπον ὅπου εἶχεν ἀποτεθῆ τὸ κιβώτιον, ἐστέρησε τὸν κύριον αὐτοῦ τῶν μέσων νὰ τὸν ἀνεύρη. Τοῦτο ἴσως μαθόντες οἱ σύντροφοί

του, ἤρχισαν νὰ τὸν ἀναζητῶσιν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, εἰς ὅλας τὰς ἀκτὰς ὅπου εἶχε πλησιάσει τὸ πλοῖον τοῦ Κιδ, καὶ διὰ τῶν ἐπιμόνων τούτων ἀναζητήσεων ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς τὴν γένεσιν τῆς διαδόσεως. Ἐτυχέ ποτε ν' ἀκούσης ὅτι ἐξετάφη θησαυρός;

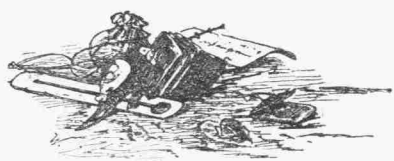
— Ὅχι.

— Πασιγνωστον ἐν τούτοις εἶναι ὅτι ὁ Κιδ εἶχε συναθροίσει μέγαν πλοῦτον. Συνδυάζων πάντα ταῦτα κατήνησα εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ θησαυρὸς οὗτος ἀπέμενεν ἀκόμη εἰς τὸν λάκκον, ὅπου εἶχεν ἀποτεθῆ καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἠΐξανε καὶ μετεβάλλετο σχεδὸν εἰς βεβαιότητα ἡ ἐλπὶς μου, ὅτι τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο περγαμηνῆς ὑπεδείκνυε τὸν τόπον ὅπου εἶχεν ἀποτεθῆ ὁ θησαυρὸς.

— Καὶ τί ἔκαμες τότε;

— Ἐξέθεσα τὴν περγαμηνὴν εἰς ζωροτέραν πυράν. Ἀλλὰ καὶ πάλιν οὐδὲν ἐφάνη. Τότε ἐσκέφθην ὅτι τοῦτο προήρχετο ἐκ τοῦ συσσωρευμένου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς μεμβράνης ῥύπου. Ἐσπευσα λοιπὸν νὰ πλύνω αὐτὴν διὰ θερμοῦ ὕδατος καὶ ἔπειτα τὴν ἔθεσα ἐντὸς σιδήρας χύτρας καὶ αὐτὴν ἐπὶ πυράν. Ὅταν ἀνέσχυρα αὐτὴν παρετήρησα μετ' ἀπεριγράπτου χαρᾶς ὅτι ἐστίξετο εἰς πολλὰ μέρη διὰ σημείων τὰ ὅποια ὠμοιάζαν ἀριθμοὺς τοποθετημένους κατὰ σειράς. Ἐθεσα καὶ πάλιν τὴν μεμβράνην εἰς τὴν χύτραν καὶ ὅταν τὴν ἀπέσχυρα ἦτο ἀπαράλλακτος ὡς θὰ τὴν ἰδῆς.

[Ἐπιτετα συνέχεια]

ΜΙΚΡΑ ΔΙΑΦΟΡΑ

Η ΑΦΟΜΟΙΩΣΙΣ ΤΗΣ ΤΡΟΦΗΣ

Ὁ ἰταλὸς φυσιολόγος Ἄγγελος Μόσσοσ, γνωστὸς ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ ἐκ τῶν περὶ θερμοκρασίας τοῦ ἐγκεφάλου ἐρευνῶν του, παρήγαγεν ἐσχάτως νέον ἔργον, πραγματευόμενον περὶ τῶν μυϊκῶν κινήσεων τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Πᾶσα κίνησις φέρει κόπωσιν, οἰκδῆποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ τὸν μυῶνα κινήσασα δύναμις. Ἡ κόπωσις βεβιαίως ὀφείλεται εἰς τοπικὰς ἀλλοιώσεις παραχθείσας ὑπὸ ἐργασίας τινος τελεσθείσης ἐν αὐτῷ τῷ μυῶνι. Τὸ εἶδος καὶ τοὺς ὄρους τῶν ἀλλοιώσεων τούτων ὁ Μόσσοσ ἐρευνᾷ, ἀλλὰ τὸ μέρος τοῦτο τῆς φυσιολογίας ἀποτελεῖ ἐν τῶν σκοτεινότερων προβλημάτων αὐτῆς. Ἀμεσωτέρας προσοχῆς τυγχάνει τὸ ζήτημα τῆς ἀφομοιουμένης τροφῆς, ἥτις διατηρεῖ τοὺς μυῶνας ἐν δράσει καὶ ἀκμῇ. Διὰ τῆς λαμβανόμενης τροφῆς ἀπορροφῶμεν ποικίλας ποσότητας σακχάρου, ἀμύλου, λίπους καὶ λευκώματος, αἵτινες ὑφίστανται ποικίλας μεταμορφώσεις ἐν τῷ πεπτικῷ σωλῆνι ἐρχόμεναι εἰς συνάφειαν πρὸς τὸν σιέλον καὶ τὸ γαστρικόν, παγκρεατικόν καὶ ἐντερικόν ὕγρον. Τὸ ἄμυλον μεταμορφοῦται εἰς σάκχαρον, τὸ λίπος εἰς γλυκερίνην, τὸ λευκωμα τοῦ κρέατος εἰς πεπτῶνην. Ἐν τῇ νέᾳ ταύτῃ καταστάσει ἀπορροφῶνται ὑπὸ τῶν παρεῶν τοῦ ἐντερικοῦ σωλῆνος καὶ εἰσέρχονται εἰς τὸ αἷμα, ὅπερ κομίζει αὐτὰ εἰς τὰ διάφορα μέρη τοῦ σώματος. Κατὰ τὴν τελευταίαν εἰκοσαετίαν ἡ ἐπικρατήσασα γνώμη, βασιζομένη ἐπὶ τῆς ἐπιστημονικῆς ἐργασίας τοῦ Κλαυδίου Βερνάρ καὶ ἐπὶ τῶν κλασικῶν ἐρευνῶν τοῦ Πεπτενόφερ καὶ Βοίτ, εἶνε ὅτι ἡ κυρία πηγὴ τῆς δράσεως καὶ ἀκμῆς τῶν μυῶνων ὀφείλεται εἰς τὰς ὑδρανθρακικὰς οὐσίας (ἄμυλον, σάκχαρον καὶ ἔλαιον) καὶ ὄχι εἰς τὸ λευκωμα τοῦ κρέατος ὡς ἐπιστεῦετο ἄλλοτε ἐπὶ τῇ βάσει τῶν θεωριῶν τοῦ Λήβιγ. Ἡ νεωτέρα ἐπιστήμη διδάσκει ὅτι, τὸ ἔλαιον καὶ αἱ ὑδρανθρακικαὶ οὐσίαι παρέχουσι διὰ τῆς καύσεως αὐτῶν τὴν θερμότητα ἐκείνην, ἥτις ἀπαιτεῖται ὡς συντηρεῖ τὴν χημικὴν μηχανὴν τοῦ ἀνθρωπίνου μυῶνος. Αἱ δὲ ἀζωτοῦχοι οὐσίαι εἰσερχόμεναι εἰς τὸ σῶμα διαιροῦνται εἰς δύο μέρη, ὧν τὸ μὲν ἐκκενοῦται ὡς περιττὸν τὸ δὲ καταναλίσκεται ὑπὸ τῶν μυῶνων, καὶ οὕτω ἡ ὅλη τροφὴ συμπληροῦται. Ἐντεῦθεν τὸ συμπέρασμα ὅτι τὰ συστατικά τῆς τροφῆς ἡμῶν ἔδει νὰ ἀποτελοῦνται ἐξ ἐλαιωδῶν οὐσιῶν, ἀμύλου ἢ σακχάρου, ὄχι δὲ κρέατος. Τὴν θεωρίαν ταύτην, ἥτις ἦδη ἐπικρατεῖ ἐν τῇ φυσιολογίᾳ, συνώψισε καὶ διετύπωσε πρό τινος ὁ Βοίτ ἐξηγήσας ὅτι ἡ χορῆσις τοῦ κρέατος δὲν συμβιβάζεται πρὸς τὴν ἀναγκαζοῦσαν ταχεῖαν ὀξειδῶσιν τῶν τροφῶν ἐν τῷ ὀργανισμῷ μας. Ἡ ὀξειδῶσις ὅσον νὰ εἶνε ταχεῖα

ὡπως μὴ χαλαροῦται ἡ δράσις τοῦ ὀργανισμοῦ. Ἐπιτρέπουσι δὲ ταχυτάτην ὀξειδῶσιν αἱ ἐκ τοῦ φυτικῆς βασιλείου λαμβανόμεναι τροφαί. Ἐτερος ἐξοχος φυσιολόγος, ὁ Πηλοῦγκερ ἰσχυρίζεται ὅτι αἱ ἀζωτοῦχοι οὐσίαι εἶνε ἀπαραίτητοι, ἀλλὰ εἶνε γνωστὸν ἤδη ὅτι τὰς τοιαύτας οὐσίας εὐρίσκωμεν θαυμάσιως ὄχι μόνον εἰς τὸ κρέας ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ κασεΐνῃ τοῦ τυροῦ, ἐν τοῖς ὀσπρίοις καὶ τοῖς πλείστοις τῶν λαχανικῶν. Τὸ πόρισμα ἐκ τοῦ συνόλου τῶν περὶ τροφῆς ἐπικρατουσῶν θεωριῶν, ὑποστηρίζομένων καὶ ὑπὸ τῆς πείρας, εἶνε ὅτι, ἀζωτοῦχοι οὐσίαι εἶνε ἀπαραίτητοι, λαμβανόμεναι ὅμως οὕτως ὥστε νὰ εἶνε εὐπεπτοι καὶ συνοδευόμενοι μὲν ὑπὸ ἀμύλου, σακχάρου καὶ ἔλαιου, ἀλλ' ἐν μετριστατῇ ποσότητι. Ἡ ὑπερβάλλουσα ποσότης τῶν ἀμυλωδῶν, παραδείγματος χάριν, εἶνε χείρων τῆς ἀνεπαρκούς θρέψεως. Ἀλλ' ὅ,τι ἀνεπιφυλάκτως καὶ ἀπολύτως ἦδη ἀνεγνωρίστη ὑπὸ τῶν ἐπιστημόνων εἶνε ἡ ἀξία τῶν καρπῶν ὡς τροφῆς. Ἐν τῷ θαυμασίῳ ἐκείνῳ χημείῳ τοῦ στομάχου, τὴν πολυτιμοτάτην ἐργασίαν (προκειμένου περὶ τοῦ ἀνθρωπίνου στομάχου) συντελοῦσι τὰ ὀξέα τῶν παντοίων καρπῶν. Μία τῶν ἀρετῶν τῆς ἀναμιζέως αὐτῶν μετὰ τῶν ἐλαιωδῶν οὐσιῶν εἶνε ὅτι σχηματίζουσι ἐν τῷ στομάχῳ καὶ σάπωνα, ὅστις καθιστᾷ ἀδύνατον τὴν ἐμμονὴν τῆς ἐλαχίστης ἀκαθαρσίας. Ἐτι δὲ τὰ ὀξέα τῶν καρπῶν καθιστῶσι τὰς ἀζωτοῦχους οὐσίας εὐπέπτους καὶ ὑποβοηθοῦσι τὴν μεταμόρφωσιν τῶν ἀμυλωδῶν.

Π. Ε. ΔΡ.

Φιλολογικά, Καλλιτεχνικά, Ἐπιστημονικά, Εἰδησίαι.

Τὸ ἑσπέρας τῆς π. Κυριακῆς ἐτελέσθησαν ἐν μεγάλῃ συρροῇ τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων θεατροῦ τῶν κ. κ. Χαράμη καὶ Πρίντζη. Μετὰ τὸν ἀγιασμὸν καὶ τὴν σύντομον προσφώνησιν τοῦ θιασάρχου κ. Κοτοπούλη, ὁ κ. Γ. Πῶπ ἀνέγνωσε τὴν ὑπ' αὐτοῦ μεθυραφικώτατα συνταχθεῖσαν ἔκθεσιν τῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία ἔκρινε τὰς προταθείσας ὀνομασίας τοῦ θεάτρου, ἐκλέξασα τὴν ὀνομασίαν Ἐθνηταίον. Ἡ καλύτερα τότε τὸ ἀέτωμα τῆς σκηνῆς σημαία κατέπεσε καὶ ἀπεκαλύφθη ἡ ἐπιγραφή «Ἀθῆναιον» ἐν μέσῳ ζωφρῶν χειροκροτημάτων.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδόδομένη ἐφημερίς «Κωνσταντινουπόλις» ἀνεδημοσίευσεν ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ μέγα μέρος τῆς Περὶ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων ὀμιλίας τοῦ κ. Δ. Βικέλα, — χωρὶς, κατὰ τὴν συνθήκη τῆς, νάναφέρῃ ὅτι παρελάθει αὐτὸ ἐκ τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας».

Ἐπὶ τοῦ κ. Κωνσταντίνου Ν. Χατζηδημητρίου, νέου διδάκτορος τῆς φιλοσοφίας, ἐξεδόθη αἰνεσίσιμος διατριβὴ ὑπὸ τὸν τίτλον Studia Vergiliana, de Aeneidos forma questiones. Εἶνε ἡ πρώτη διατριβὴ ἥτις ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου γράφεται λατινιστί.

Ἐπὶ τοῦ κ. Στανισλάου Μινεϊκού ἐξεδόθη κομψὴ λυρικὴ συλλογὴ, ἐπιγραφομένη Ὀνειράτα.